

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι φρουραλέοτες! ψιθύρισε ο Τσάρος. Κι' από τότε ξέρετε τί κάνει ο κόμης; Έξακολούθησε να ενδιαφέρεται για τη δεσποινίδα Πρίσκα;

— Ο κόμης, απάντησε ο Γκράτ, μόλις ανέλαβα την άρχηγία της Όκράνας, ήθελε και με παρακάλεσε να εξακολουθήσω να του παρέχω τις υπηρεσίες που του παρείχε κι' ο προκάτοχός μου. Μου ελετε λοιπόν πως ή δις Πρίσκα είχε εγκαταλείψει την Πετρούπολι μ' ένα νεαρό πρίγκιπα της Αύλης κι' έτρεμε με την ιδέα μήπως οι διω έρωτευμένοι κατορθώσαν κι' έφυγαν στο έξωτερικό. Μά εγώ τον διέσωσα και του είπα, ότι δεν μπορούσα να τους κάνω τίποτε, γιατί ένα τέτοιο πράγμα θ' άτιμάζε το άξιώμά μου. Τότε έκρινε μου απάντησε, ότι αν ένεργούσα σύμφωνα με την επιθυμία του, θα πρόσφερα μεγάλες υπηρεσίες σ' όλο τον κόσμο, στη Μεγαλειότητά σας, ή όποια ήταν έξοργισμένη για τη φυγή του πρίγκιπα, καθώς και στις οικογένειες του πρίγκιπα και της μηνητής του. Μά εγώ του απάντησα, ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτε, χωρίς να έχω διαταγή σας. Τότε ο κόμης Νερατώφ έφανε κι' ήρθε πάλι την άλλη μέρα, φέρνοντας μου τη διαταγή...

— Υπογεγραμμένη από ποιόν; ρώτησε ο Τσάρος.
— Από την Μεγαλειότητά σας! απάντησε ο Γκράτ.
— Η ίδια έκκληξίς ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα του Ίβάν και του Τσάρου, μόλις άκουσαν τα λόγια αυτά.

- Τι είπατε, Γκράτ; φώναξε ο Τσάρος. Ξανατίστε το πάλι!
- Επαναλαμβάνω στη Μεγαλειότητά σας, ότι την έλομένη ο κόμης Νερατώφ μου έφερε μία διαταγή με την υπογραφή σας και με την αυτοκρατορική σφραγίδα.
- Και τί έγραφε ή διαταγή αυτή;
- Να συλλάβω τη νεαρά Γαλλίδα.
- Α! Έκανε ο Τσάρος κατάπληκτος. Και την έχετε ακόμα τη διαταγή αυτή;
- Ίδου την, Μεγαλειότητε...

Και χωρίς να χάνη καιρό, έβγαλε την περιφημη διαταγή απ' την τσέπη του. Ο Τσάρος άρχισε να την εξέταζε και είδε πως ήταν εν τάξει.
— Περιεργο! ψιθύρισε. Κι' όμως εγώ δεν την είδα καθόλου τη διαταγή αυτή.

— Η Μεγαλειότης σας την υπέγραψε χωρίς να την προσέξη, καθώς βρισκόταν μετροδεμένη μαζί μ' άλλες διαταγές που σας παρουσίασε προς υπογραφήν ο κόμης Βολγκορόντ; είπε ο αστυνομικός. Ξέρω καλά πως συνέβησαν τα πράγματα. Ο κόμης Νερατώφ πήγε και βρήκε το στρατηγό πρίγκιπα Ροστοπόφ, ο όποιος ήθελε με κάθε τρόπο να ξαναβρεθθ ή φηγιάς πρίγκιπη για να τον παντρεύη με την ανεψιά του κι' ο στρατηγός, για να πετύχη χωρίς εμπόδια την υπογραφή της Μεγαλειότητός σας, συνενώθηκε με τη Ναντίτζα Μιχαηλόβνα και με τον κόμητα Βολγκορόντ, που σας παρουσιάζει συνήθως τα έγγραφα προς υπογραφήν.

Ο Γκράτ, μιλώντας έτσι, έπαιξε ένα μεγάλο παιχνίδι, μά ήξερε πως αν άφανε την ενδιαιρία αυτή να χαθθ, χωρίς να καταφέρη ένα θανάσιμο χτύπημα έναντιόν του κόμητα της μεγάλης διοίκησης Ναντίτζας και του Ρασπούτιν, την άλλη μέρα θα ήταν παιμένος από άρχηγός της Όκράνας. Για να σώση λοιπόν τη θέση του, δεν έδίσταζε ν' αποδίδη στον κόμητα Νερατώφ την παρότητα της μηχανοραφίας του στρατηγού Ροστοπόφ, τη στιγμή μάλιστα που αυτός ο ίδιος είχε υποβάλει στο Νερατώφ την

ιδέα ν' απευθυνθ ή στο Ροστοπόφ για να επιτύχη, χωρίς εμπόδια, την υπογραφή του Τσάρου.

Μά έλεγε τα ψέματά του με τέτοια αληθοφάνεια, ώστε ο Τσάρος είχε γίνει έξω φρεσών. Αυτό έκανε τον Γκράτ να έλπιζε, ότι θα θριαμβέυε κι' ότι θα είχε μεγάλα κέρδη απ' την τίμια και θαρραλέα στάση, που κράτησε ανάμεσα σ' όλες αυτές τις δολοπλοίες.

Σε μία στιγμή, ο Τσάρος, συγκατατών την όργη του, τον ρώτησε τί είχε κάνει τη διαταγή του.

— Δεν έκανα τίποτε, απάντησε ο Γκράτ. Την έβαλα σ' ένα συρτάρι του γραφείου μου και δεν την εξέχασα καθόλου.

— Και πώς, κόμης, ρώτησε ο Τσάρος, τομήσατε να μην εκτελέσετε τη διαταγή μου;

— Μεγαλειότητε, απάντησε ο Γκράτ με σταθερό τόνο, θα ήμουν ανάξιος να κατέχω τη θέση, στην όποια ή αυτοκρατορική σας χάρις με τοποθέτησε, αν άγνοούσα τί συμβαίνει γύρω απ' τη Μεγαλειότητά σας. Έγώ, και πριν ακόμα ύφραραξούν την υπογραφή σας, ήξερα όλη αυτή τη μηχανοραφία. Γι' αυτό, μολοντί είπα στον κόμητα Νερατώφ, ότι έλαβα τη διαταγή σας, ότι μπορούσε να βασίξει σ' έμένα, σχετικώς μ' αυτή την υπόθεση, ή όποια τόσο τον ενδιέφερε, εν τούτοις περίμενα, για να ενδιαφερθθ γι' αυτήν, να λάβω διαταγές απ' εσάς απ' τη Μεγαλειότητά σας.

Αφού είλε τα λόγια αυτά, ο Γκράτ σόπασε. Ήταν πεύ ίκανοποιμένος απ' τον έαυτό του.

— Γκράτ! του είλε ο Τσάρος. Ένήργησες σ' αυτή την υπόθεσι όπως νόμιζες ότι σου υπαγόρευε το καθήκον σου και άσφαλώς δεν θα σ' επιτιμήσω γι' αυτό, αφού ήσουν ο μόνος που δεν θέλησες να μ' εξαπατήσεις. Μά γιατί δεν ήρθες να με βρης και να μου τά διηγηθής όλα, σ' έμένα που πρέπει να τα ξέρω όλα;

— Η Μεγαλειότης σας άς με συγχωρήσει! απάντησε ο Γκράτ, ύψώνοντας τα μάτια του προς το ταβάνι, σαν να ζητούσε την έξ έγωση βοήθεια. Μά οι έχθροι σας ήνε πανίσχυροι... και μόλις σήμερα κατορθώσα να πληρώσω τη Μεγαλειότητά σας, επειδή στείλατε και με προσκαλέσατε σεις ο ίδιος.

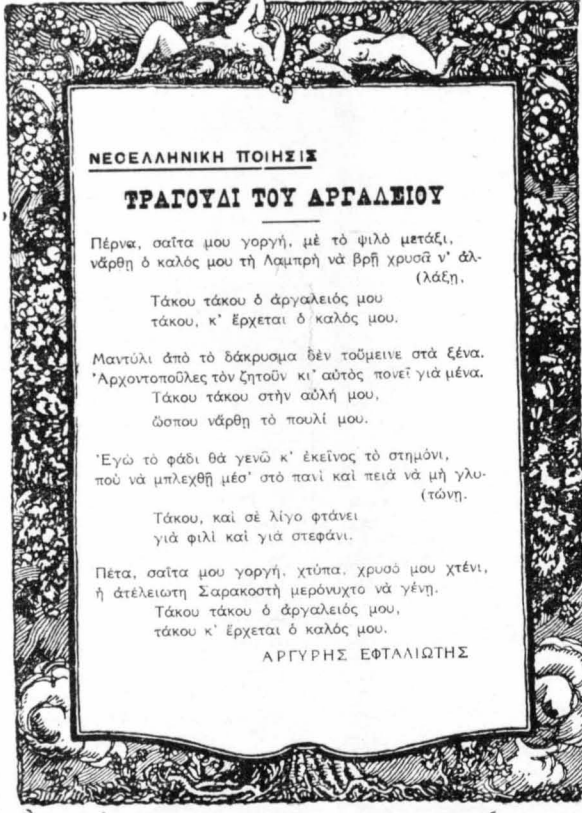
— Έ, λοιπόν, Γκράτ! είλε ο Τσάρος. Η διαταγή μου ήνε να ξαναβρης αυτή τη νέα Γαλλίδα, άμέσως — άκούσω — και να την άποσπάσης απ' τα χέρια εκείνων που την κρατούν αιχμάλωτη τους, όποια κι' αν ήνε, όσο ψηλά κι' αν βρισκονταν. Και, φυσικά, χωρίς να δημιουργηθούν σκάνδαλα...

— Μεγαλειότητε, απάντησε ο Γκράτ, σας ζητώ σαράντα όχτώ ώρών προθεσμία το πολύ και το θέλημά σας θα εκτελεσθ ή. Σας το όρκίζομαι!

— Άκουσε, Γκράτ! Πρέπει να σου ζητήσω κι' ένα άλλο άκόμα πράγμα. Και αν με καταλάβεις καλά, θα κάνης την τύχη σου. Βλέπω πως είσαι ένας άνηρωτος άποφασιστικός και με καλή κρίσι. Να λοιπόν τί θέλω από σένα: κάθε βράδυ να μου κάνης μία έκτενη έκθεση, στην όποια να μου αναφέρης όλα τα γεγονότα της ήμερας που, κατά την κρίσι σου, μπορούν να μ' ενδιαφέρουν ιδιαίτερος. Θα μου τά γράφης όλα με κάθε εμπιστοσύνη, άδιαφορώντας για τα ύψηλά πρόσωπα που ενδέχεται να θίγουν. Θέλω άκόμα, μα στο ζήτημα αυτό σου συνιστώ άπόλυτη φρόνησι και μυστικότητα. Θέλω άκόμα να μαθαίνης όλα όσα κάνει ο Ρασπούτιν, σ' ή κ' άθε στιγμή ν' ή μ' έρας κ' α ι τ ής ν' υ κ τ ός και να έπαδύεις τις «Καπιχλώνας»... όλες... όλες ανεξαίρετες, ό πο ι ε σ δ ή πο ι ε κι' αν ήνε...

Τά τελευταία αυτά λόγια τά είλε ο Τσάρος με φωνή σιγανή, ώστε ο Γκράτ τά κατάλαβε μάλλον απ' τις κινήσεις των χειλέων του, παρά απ' τη φωνή του, που μόλις έφτανε ως τ' αυτά του.

Ο Τσάρος σόπασε και σκούπισε το κήθρο μετωπί του. Φαίνονταν πως είχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να τά π ή ό λ' αυτά. Ο Γκράτ ύποκλήθηκε.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σάιτα μου γοργή, με το φιλό μεταξύι,
νάρθη ο καλός μου τη Λαμπρή να βρη χρυσά ν' άλλ- (λάξη,
Τάκου τάκου ο άργαλειός μου
τάκου, κ' έρχεται ο καλός μου.

Μαντύλι από το δάκρυμα δεν τούμεινε στα ζένα.
Άρχοντοπούλες τον ζητούν κι' αυτός ποινε για μένα.
Τάκου τάκου στην αόλη μου,
ώσου νάρθη το πουλί μου.

Έγώ το φάδι θα γενώ κ' εκείνος το σημύονι,
που να μπλεχθ ή μέσ' στο πανί και πειά να μ ή γλυ- (τώνη).

Τάκου, και σ' έ λίγο φτάνει
για φίλι και για στεφάνι.

Πέτα, σάιτα μου γοργή, χτύπα, χρυσό μου χτένι,
ή άτελειωτη Σαρακοστή μερόνυχτο να γένη.
Τάκου τάκου ο άργαλειός μου,
τάκου κ' έρχεται ο καλός μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

— Μὲ κατάλαβες, Γκράτ; ρώτησε ὁ Νικώλιας. Μὲ κατάλαβες ἐντελῶς;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Τότε, δὲν σὲ κρατάω πιά, Πήγαννε νὰ ἐργασθῆς!

— Μεγαλειότατε, γιὰ νὰ ἐργασθῶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές, σὰς, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω κάτι.

— Μὴαι!...

— Μεγαλειότατε, εἶχα ἓνα ὄπλο ὑπέροχο, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦσα, ἂν ὄχι νὰ ἐμφηδενίζω ὅλες τὶς μηχανορραφίες, τοῦλάχιστον νὰ τὶς μαθαίνω ὅλες... Μὰ μὲ ἀφρόπλισαν, Μεγαλειότατε...

— Τότε, δὲν μπορεῖς νὰ κἀνῆς πιά τίποτε γιὰ μένα;

— Μπορῶ νὰ κάνω τὰ πάντα, ἂν ἡ Μεγαλειότης σὰς μοῦ παραχωρήσει ἓνα μικρὸ πράγμα πού θὰ τὴς ζητήσω....

— Περὶ τίνας πρόκειται λοιπόν; ρώτησε ὁ Τσάρως.

— Νὰ ἐπιτρέψετε στὴν Κουλίγαν, ἡ ὁποία ἔχει ὑποπέσει στὴ δυσμένεια τῆς Μεγαλειότητός σὰς, νὰ ἐμμανισθῆ καὶ πάλι στὴν Πετρούπολι καὶ στὸ θέατρο! Θὰ ἦταν ἐπίσης ἀναγκαῖο, ὅπως ἡ Μεγαλειότητά σὰς διατάζει τὶς δικαστικὲς ἀρχές, πού κινεῖται σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ρασπούτιν, νὰ πάρουν νὰ ἐνοχλοῦν τὴ χορευτριά γιὰ τὴν ἐξαράνισι τοῦ Γκουσπόφσκυ. Ὁ Ρασπούτιν τὸ κάνει αὐτό, γιατί θέλει νὰ ἐδικαιωθῆ τὴν Κουλίγαν, ἡ ὁποία ἀπέφυγε τὶς ἐρωτικὰς τὸν προτάσεις. Καὶ ἐπαναλαμβάνω στὴ Μεγαλειότητά σὰς, ὅτι θὰ ἦταν καλὸ ν' ἀπαλλαγῆ ἡ Κουλίγαν ἀπὸ κάθε πρῖσι καὶ ἀπὸ κάθε φόβο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες, τὶς ὁποῖες περιμένω ἀπ' αὐτῆς. Τὸ καμαρίνι τῆς στὸ θέατρο καὶ τὸ σαλόνι τῆς στὸ μέγαρό τῆς, εἶνε τὰ κέντρα, στὰ ὁποῖα καταλήγουν ὅλες ἡ ἀπτηχίσεις τῶν σκανδάλων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς Αἰθῆς.

— Καὶ εἰσθε βέβαιος γιὰ τὴν Κουλίγαν;

— Ὁ! Μεγαλειότατε, ὅπως καὶ γιὰ τὸν καιρὸ μου! ἀπάντησε ὁ Γκράτ, χαμογελώντας ἐλαφρά.

— Ὁ αυτοκράτορο κατάλαβε καὶ κοκκίνισε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Γκράτ.

— Ἐ, λοιπόν, σύμφωνοι! εἶπε. Σὰς δίνω τὴν Κουλίγαν, μὰ θὰ μοῦ δώσετε κα' εἰσεῖς αὐτὸ πού σὰς ζητάω.

— Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ ἐπαναλάβω στὴ Μεγαλειότητά σὰς καί... στὴν αὐτοῦ ἰσημερινότητα, ἀπάντησε ὁ Γκράτ, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλησι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἰβάν, ὅτι σὲ σαρανταοχτὼ ὄρες θὰ ἔξορισε τί ἀπόγινε τῆς νεαρᾶ Γαλλίς καὶ θὰ τὴν ἔχοιμε ξαναβρεῖ. Ἐπίσης καὶ μένα, ἡ Μεγαλειότης σὰς θὰ λαβαίη μιὰ λεπτομερῆ ἀναφορά, τῆς ὁποίας τὴν ἔπαρξῃ θὰ ἔξορη μονάχα αὐτὴ κα' ἐγώ. Πρὶν ἀκόμα ἀποσυρθῶ, θὰ τολμώσῃ ἀκόμα νὰ ρωτήσω τὴ Μεγαλειότητά σὰς μὲ ποῖο τρόπο θέλει νὰ τῆς ὑποβάλω τὴν ἀναφορά αὐτή;

— Μὲ τὸν πῶ μυστικὸ τρόπο τοῦ κόσμου, Τὸν ἔξορισε τὸν Ζαχάρ, τὸν καμαριέρη μου. Σ' αὐτὸν θὰ δῶνῃ τὴν ἀναφορά σου, γιατί σ' αὐτὸν ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

— Ὁ Γκράτ ὑποκλίθηκε πάλι καὶ βγήκε ἔξω. Τότε ὁ αυτοκράτορο εἶπε στὸν Ἰβάν:

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μὲ ἀρδιάζει. Μὰ, ἀλλοίμονο! πρὸς ὅποιον μέρος κα' ἂν γυρίσω, οἱ ἀνθρώποι μ' ἀρδιάζουν ὅλοι! Μονάχα ἐπὶ Ἰβάν, μὲ ἀγαπᾷ, μὰ κα' ἐπὶ εἶσαι ἀκόμα παιδί... Νομίζεις, Ἰβάν, ὅτι μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Γκράτ;

— Ναι, Μεγαλειότατε... Μπορεῖτε νὰ τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη μὲχρι τῆς στιγμῆς πού θὰ φρακαδίσῃ τὸν ἔχθρον του.

— Βλέπω πὼς ἔξορισε κα' ἐπὶ καλὰ τοὺς ἀνθρώπους, Ἰβάν. Καὶ εἶσαι τόσο νέος ἀκόμα!...

— Ἐχω ὑποφέρει τόσο, Μεγαλειότατε!...

— Φτωχὸ μου παιδί! Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα; Ἐκανα, εἶδες, ὅτι μποροῦσα νὰ κάνω...
— Μεγαλειότατε, σὰς μένει ἀκόμα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ξαναφύγω ἀμέσως γιὰ τὴν Πετρούπολι!

— Πῶς;... Πρὶν ἀκόμα σὲ ξαναβροῦ, μ' ἐγκαταλείπετε πάλι;

— Μεγαλειότατε, σὰς ὑπόσχομαι νὰ ξαναγυρίσω, ἀπόψε κώλας!

— Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κἀνῆς στὴν Πετρούπολι;

— Μεγαλειότατε, δὲν ἀκούσατε, ὅτι ὁ Γκράτ σὰς ἐξήγησε σαράντα ὄχτῳ ὄρων προθεσμία γιὰ νὰ μᾶθη τί ἀπόγινε ἡ Πρίσκα;... Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω σαράντα ὄχτῳ ὄρες, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ποῖο εἶνε λοιπὸν τὸ σχέδιό σου;

— Νὰ βοηθήσω τὸ Γκράτ νὰ κἀνῃ πῶ γρήγορα, Μεγαλειότατε.

— Ἡ νὰ τὸν ἐνοχλήσω... ἐπρόθεσε χαμογελώντας ὁ Τσάρως. Κάνε τέλος πάντων ὅ,τι θέλεις. Καὶ ξαναγύρισε ὅσο πῶ γρήγορα μπορεῖς. Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶμαι μόνος. Ἐντελῶς μόνος!

— Δὲν θὰ ξεχᾷσω ποτέ, ὅ,τι ἡ Μεγαλειότης σὰς ἔκανε γιὰ μένα.

Ἡ ζῶή μου εἶνε δική σὰς, Μεγαλειότατε...
Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἰβάν φίλησε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ χεῖρ τοῦ Τσάρου καὶ βγήκε ἔξω, τρέχοντας. Πίσω του, ὁ Νικώλιας β', μένοντας μόνος, ἔβγαλε ἓνα βαθὺ στεναγμὸ.

VIII

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΗΤΙ ΤΟΥ ΚΑΜΕΝΝΥ ΟΣΤΡΟΦ

Ἀπέναντι στὸ ἀνάκτορο Παύλου, βρισκεται ἡ νῆσος Κάμεννυ, στὴν ὁποία περναῖται κανεὶς ἀπὸ μιὰ γέφυρα.

Τὸ Κάμεννυ Ὀστροφ εἶνε ἓνα μέρος γορτενιῶ, ἓνα εἶδος μεγάλου πάχου, περαιοποιημένου ἀπὸ νερό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ νησάκι αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἐν' ἀπὸ τὰ πῶ ἀρστοκρατικὰ προάστεια τῆς Πετρούπολεως κα' ἰσχυρὰν ἐκεῖ πολυτελέστατα σπίτια, στὰ ὁποῖα οἱ Ρώσοι εὐταπειθὰ περνοῦσαν τὰ καλοκαίρια τοὺς καὶ διασκεδάζαν καμμιά φορὰ τὸ χειμῶνα.

Στὴ δυτικὴ ἀκρῆ τῆς νήσου, ὅχι μακριὰ ἀπ' τὸ θερινὸ θέατρό τῆς, εἶχε ὁ κόμης Νερατόφ τὸ μικρὸ σπίτι του, ὅπως τ' ἀποκαλοῦσε μετροφορῶνος. Ἐκεῖ λοιπόν, μπρὸς τὴν εἰσοδο τῆς κατοικίας, πίσω ἀπὸ ἓνα σύδεντρο πού τὴν ἐκρυβε περίφρα, σιναντοῦμε τὸν μεγάλο δούκα Ἰβάν κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἡμετέρας.

Εἶχε μιὰ ὄρα τώρα ἐκεῖ, κοιτάζοντας μὲ προσοχὴ τὸ σπίτι αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο μίλιθσαν τόσο μυστηριωδῶς στὴν Πετρούπολι καὶ στὴν Αἰθῆ. Μὰ δὲν εἶχε δεῖ τίποτε πού νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ τὸ σπίτι ἦταν κατοικημένο. Ὅτε ἓνας ὑπηρετῆς δὲν φανόταν ποθενά, οὔτε μιὰ πόρτα ἀνοιγε, οὔτε βῆμα ἀκονίζονταν.

Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κἀνῃ ἔτσι τὸν καιρὸ του.

Σκέφτηκε πὼς μόνον ἓνα πράγμα μποροῦσε νὰ κἀνῃ τώρα: νὰ ληθῆ τὸ ταχύτερο στὸ ραντεβὺ πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γιουρί στὸ Στωκουάιν-Ντόρ, τῆς γρηᾶς Κατερίνας, ὅπου ἦταν αἰγούρος πὼς θὰ ξαναβρίσκε τὴν Κουλίγαν. Τέλος, ἡ Κουλίγαν θὰ μποροῦσε νὰ δρᾷ κα' αὐτὴ ἢ νὰ τοῦ δώσει καμμιά πολύτιμη συμβουλή.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ἔφυγε ἀπ' τὸ νησί καὶ μπαίνοντας σ' ἓνα ἀμάξι διεκινήθηκε στὸ Στωκουάιν-Ντόρ. Ἐκεῖ ὅποτε πού βρισκόταν τὸ παλαιοπολιεῖο τῆς γρηᾶς Κατερίνας κα' ἐπειδὴ τὸ ἤξεραν ὅλοι, τοῦ τὸ εἶδεισαν ἀμέσως. Μὰ σὰν βοήθησε μπροστὰ σ' αὐτό, εἶδε μὲ κατάπληξι τὸν καὶ μ' ἀτελεισία του πὼς ἦταν ἐντελῶς κλειστό.

Ἄρχισε τότε μ' ἀγωνία νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα μὲ τὴ γροθιά του. Μὰ τοῦ κἀκου. Στὸ τέλος, μιὰ γειτόνισσα βγήκε ἔξω καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἡ γρηᾶ Κατερίνα εἶχε κλεισθῆ τὸ μαγαζὶ τῆς τὸ ἴδιο πρὸς κα' ὅτι εἶχε πάει περίπατο, πράγμα πού —ὅπως ἐπρόθεσε ἡ γειτόνισσα— δὲν τῆς εἶχε συμβεῖ δώδεκα χρόνια τώρα!

Ὁ Ἰβάν ἀπομαρύνθηκε, περισσότερο ἀπελπισμένος ἀπὸ ποτέ. Τότε τὰ βήματά του τὸν ξαναφέραν πάλι, σιγά—σιγά, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κα' ὁ ἴδιος, στὸ Κάμεννυ Ὀστροφ, μπροστὰ στὸ μικρὸ σπίτι τοῦ κόμης Νερατόφ.

Δὲν ἤξερε πιά τί ἔκανε. Ὑπέφερε φοριχτὰ κα' ἡ σκέψεις του τὸν ἔβασάνιζαν.

Ἐβλέπε τὴν Πρίσκα μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ κόμης Νερατόφ, κοιμισμένη ἀπὸ κάποιο ναρκωτικὸ κα' ἀνίκανη νὰ κἀνῃ τὸ παραμικρὸ ἐναντίον τοῦ βδελυροῦ γέφυου.

(Ἀκολουθεῖ)

□ □ □ □ ΕΞΗΗ ΚΑΜΑΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

ΡΩΣΣΙΚΗ ΚΑΜΟΝΗ

(Πίναξ τοῦ Μπαλντιγκερ).